

N.º 6 (b) Patent n.º 113.982 Preu: 10 cts.

esquix

Suplement d'EN PATUFET

UN HOME DE SORT

Ayuntamiento de Madrid

Un home de sort

EN Tòfol Capdepà vivia en un poblet de muntanya on no es collien més que blat i patates, i encara això si a l'hivern nevava, que si no, les collites es perdien. Cansat de viure amb tanta misèria, decidí baixar a la plana a llogar-se en alguna masia.

Com que era forçut i treballador, aviat va trobar feina. Un ric propietari del Vallès el va llogar de mosso a la seva propietat, en molt bones condicions.

Treballa que treballaràs, en Tòfol s'estigué deu anys en aquella casa, ben

mantingut i vestit, però no cobrava mai ni cinc cèntims.

—Què voleu que en faci!—deia quan l'amo li volia pagar la setmanada—. Val més que m'ho gardeu vós, que no m'ho prenguin!

Veus aquí que al cap dels deu anys en Tòfol sentí l'enyorança de les seves muntanyes i decidí entornar-se-n'hi a cavar el blat i les patates, com abans feia.

El seu amo el deixà marxar amb recança, perquè era tan bon feiner, i abans de despedir-se d'ell li donà un saquet ple de duros, que eren les setmanades que se li havien anat acumulant.

—Amb això et pots comprar un hortet i quatre vaques—li va dir l'amo—i ja no hauràs de treballar per altri.

—Bé, bé, mon amo, però em sembla que m'ho prendran—féu en Tòfol, tot amoïnat.

I se n'anà carretera enllà carregat amb el sac de plata que pesava com un plom.

El dia era xafogós i la caminada llarga. En Tòfol aviat és trobà cansat i s'assegué vora el camí per reposar una mica.

Passà llavors un gitano muntat en un cavall que l'anava a vendre a la fira.

—Comparet, esteu cansat, sembla!— va dir en veure en Tòfol.

—Ja ho crec que n'estic! Com que porto aquest sac de plata que almenys pesa tres roves!

El gitano obrí les orelles.

—Sí—continuà en Tòfol—, són els guanyys de deu anys de fer de mosso. Però cregueu que més m'estimaria un bon cavall com el vostre.

—Això rai, comparet, ¿voleu baratar?

—De seguida!—exclamà en Tòfol.

I sense pensar-s'hi més entregà el sac al gitano i aquest li donà el cavall.

En Tòfol hi pujà i continuà el seu camí.

Al cap de poc trobà un pastor que duia un ramat de vaques. En veure-les,

La
Pass
cava

Passà llavors un gitano muntat en un cavall que l'anava a vendre a la fira.

el cavall s'espantà i llençà en Tòfol al mig de la carretera. El pastor cuità a agafar l'animal per les regnes, i el dominà.

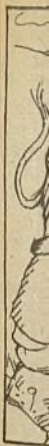
—Quin cavall més esperitat!—féu en Tòfol—. Poc m'agrada tractar amb bèsties així! Més m'estimaria una vaca d'aquestes que porteu. Llauren millor que els cavalls i a més a més donen llet.

—Doncs, si voleu—digué el pastor—preneu una vaca i deixeu-me el cavall.

Tot content, en Tòfol trià la vaca més grossa, li lligà una corda a les banyes i prosseguí el seu camí cap a la muntanya.

—Ara sí que he fet bon negoci!—anava dient—. Tindré llet, em llaurarà el camp, i quan sigui vella vendré la carn! Té, ara que tinc set, vaig a munyir-la.

Però, per més que s'esforçà, de llet no en sortí una gota. I en canvi la vaca, molestada, li donà un cop de pota que amb un xic més l'estavella.

Però, 7

*Però, per més que s'esforçà, de llet no
en sortí una gota.*

—Ai, ai! maleïda vaca! — exclamà en Tòfol, mig plorant.

El sentí un individu que passava portant un porc lligat pel coll, i li digué:

—Es massa vella aquesta vaca per donar llet. Només serveix per matar-la.

—Mal llamp! I la carn també serà vella i dura! Més m'estimaria poder matar aquest porc que porteu.

—Això rai! Si voleu el porc, doneu-me la vaca!

En Tòfol acceptà tot content i seguí el seu camí estirant el porc.

Al cap de poc troba un xicot que duïa una oca a braç.

Com que feien el mateix camí, en Tòfol hi anà conversant, i li explicà els bons negocis que havia anat fent.

El noi obrí unes orelles de pam, i en acabar l'explicació li digué, fingint esverament:

—Doncs, mireu que em temo que aquest porc no sigui el del batlle de Viladalt que el van robar anit. Vejam si us agafaran!

—Pobre de mi! Què faré! Un porc

no es pot amagar així com així! Si fos una oca com la que portes tu...

—Si voleu, per fer-vos un favor, podem baratar. Jo m'encarrego de dur el porc a un lloc segur i vós us quedeu l'oca.

—Fet!—exclamà en Tòfol, tot content.

I se n'anà camí amunt, carregat amb l'oca.

Al cap de poc trobà un esmolet que estava esmolant tisores vora el camí. Se'l quedà mirant bella estona i al capdavall li va dir:

—A vós no us deu faltar mai feina i menjar, oi?

—Mai—respongué l'esmolet—; la mola em manté. Arreu on vaig trobo la taula parada i els ganivets a punt per esmolar.

—M'agradaria tenir una mola així, que em mantingués arreu on fos.

—Això rai. Aquí en duc una de canvi que, si la voleu, us la canviaré per l'oca.

—Vinga! —féu en Tòfol—. Ja és meva!

I tot content seguí el seu camí carregat amb la feixuga mola.

Era migdia i el sol queia aplomat. En Tòfol suava i tenia molta set. Ja començava a trobar que la mola pesava massa, quan arribà a un pou.

Deixà la mola al cantell i poà una galleda d'aigua. Amb l'esforç de treure la galleda donà un copet a la mola i aquesta rodolà i caigué al pou.

—Sóc l'home de més sort d'aquest món—exclamà en Tòfol, tot satisfet.
—Ara que em començava a fer nosa, ja no l'he de tragar més!

JEROGLIFIC.

Q

K

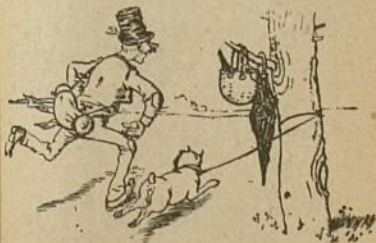
D

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

Si no fos per aquest gos,

ara podria esmorzar;

però dant-li algunes voltes

inútil el pot deixar.

SOL
A la
A la
llina»
Al
més de
A la
«S
vi
Al
Als
E
es
I
ve

LOGOGRIF NUMERIC

1	2	3	4	5	6	Nom d'home
	6	4	5	5	1	Part de l'univers
		5	1	6	1	Animal
			6	4	5	Riu català
				2	1	Nota musical
					3	Consonant

A SOLER

SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT

A la conversa: «Màquina».

A les lletres escampades: «Clavellina».

Al jeroglífic: «Com més entrenats més destres».

A la vaga de vocals:

«Si a tos pares tractes bé,
viuràs molt, perquè jo ho sé».

Al logogrif numèric: «Esquitx».

Als rodolins incomplets:

El «mossega» Lluç Barriga
espanyava una botiga.

I després de molt suar
veu que estava per llogar.

LA FERRADURA ROMPUDA

Un pagès se n'anava amb el seu fill, en Tomaset, cap a la ciutat.

—Mira!—li va dir pel camí, el pare—allà a terra hi ha un tros de ferradura; agafa-la i fica-te-la a la butxaca.

—Bé—va dir en Tomaset—, no val la pena d'abaixar-se per collir-la.

El pare no va contestar; va agafar el tros de ferradura i se'l va ficar a la butxaca. En arribant al primer poble se la va vendre al ferrer per quinze cèntims, i en va comprar cireres.

Continuaren son camí. Feia un sol molt calent. No hi havia, ni lluny ni prop, cases, ni arbredes, ni fonts. En Tomaset estava mig mort de set i amb prou feines podia seguir el seu pare.

Com per casualitat, va deixar caure el pare una cirera. En Tomaset va ajupir-se tot de pressa per collir-la, com si fos or, i se la va ficar, com un afixamat, a la boca. Al cap de poca estona va deixar caure una altra cirera, que

en Tom
afició.

Have
rera, va

—Si
pir-te t
ferradur
d'ajupir
cireres.

SOR

en Tomaset va collir amb la mateixa afició.

Havent-se menjat ja la darrera cirera, va girar-se-li el pare i li va dir:

—Si haguessis volgut creure en ajupir-te una sola vegada per collir la ferradura, no hauries tingut necessitat d'ajupir-te tantes vegades per collir les cireres.

Qui a sos pares creurà
no farà mai res en va.

Per la traducció, V. C. i LL.

FRASE FETA

AL CARRER D'ARAGO

—Vina aquí, Pepet: ¿no veus que allí et pot agafar un cotxe?

—Mira el Cisquet, que quiet està. Els dolents, es tornen negres.

—Ela, que el Cisquet també ha estat dolent!